



Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-274/2024-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Maje Štampar Stipić, predsjednice vijeća te Marije Balenović i Saše Lui, članica vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Nevene Popović, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog Tomislava Božića i drugih, zbog kaznenog djela iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19., 84/21., 114/22. i 114/23. - dalje: KZ/11.) i drugih, odlučujući o žalbama optuženog Tomislava Božića i optužene Jasmine Bilonić, podnesenima protiv presude Županijskog suda u Splitu od 16. travnja 2024., broj K-52/2021-49, u sjednici vijeća održanoj 19. svibnja 2026., u prisustvu javnom dijelu sjednice branitelja optuženog Tomislava Božića, odvjetnika Zorana Mimice, a dana 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

Odbijaju se žalbe optuženog Tomislava Božića i optužene Jasmine Bilonić kao neosnovane te se potvrđuje prvostupanja presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Županijskog suda u Splitu optuženi Tomislav Božić i optužena Jasmina Bilonić proglašeni su krivima da su počinili kazneno djelo protiv gospodarstva, produljeno kazneno djelo zloporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju i to optuženi Tomislav Božić iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. i u vezi s člankom 52. KZ/11., a optužena Jasmina Bilonić da je počinila kazneno djelo poticanjem iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. i u vezi s člankom 52. i člankom 37. KZ/11., pa je optuženi Tomislav Božić, na temelju članka 246. stavka 2. u vezi s člankom 52. KZ/11. osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, a optužena Jasmina Bilonić, na temelju članka 246. stavka 2. u vezi s člankom 52. i člankom 37. KZ/11. na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine. Potom je, na temelju članka 56. KZ/11. optuženom Tomislavu Božiću i optuženoj Jasmini Bilonić izrečena uvjetna osuda na način da se kazna zatvora na koju su prethodno osuđeni neće izvršiti ako optuženici u

vremenu provjeravanja od tri godine od pravomoćnosti presude, ne počine novo kazneno djelo.

1.1. Na temelju članka 77. stavka 1. KZ/11. u vezi s člankom 560. stavcima 1. i 2. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 80/22. i 36/24. – dalje: ZKP), od optužene Jasmine Bilonić oduzeta je imovinska korist u iznosu od 41.422,79 EUR /312.100,00 kn, koju je ostvarila kaznenim djelom iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. i u vezi s člankom 52. i člankom 37. KZ/11., opisanim u izreci presude, koji iznos predstavlja imovinu Republike Hrvatske i koji je optužena Jasmina Bilonić dužna uplatiti u korist Državnog proračuna Republike Hrvatske u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude i pod prijetnjom ovrhe.

1.2. Na temelju članka 148. stavka 1. u vezi s člankom 145. stavkom 2. točkama 1. i 6. ZKP-a, optuženi Tomislav Božić i optužena Jasmina Bilonić dužni su naknaditi troškove kaznenog postupka svaki u iznosu od po 841,81 EUR, od čega iznos od po 511,82 EUR na ime troškova financijsko-knjigovodstvenog vještačenja stalnog sudskog vještaka Stjepana Kolovrata, iznos od po 29,99 EUR na ime putnih troškova dolaska svjedokinje Vlatke Škarica na raspravu, te daljnji iznos od po 300,00 EUR na ime paušalne svote.

2. Protiv te presude žalbu je podnio optuženi Tomislav Božić po branitelju Zoranu Mimici, odvjetniku u Splitu, zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. i stavka 3. ZKP-a te zbog "pogrešne primjene Kaznenog zakona", zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog odluke o kaznenoj sankciji i troškovima kaznenog postupka s prijedlogom žalbenom sudu da pobijanu presudu ukine i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

2.1. Žalbu je podnijela i optužena Jasmina Bilonić po branitelju Jošku Čehu, odvjetniku u Splitu, zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP-a te zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja s prijedlogom sudu drugog stupnja da pobijanu presudu ukine i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku.

2.2. U obje žalbe zatraženo je da se optuženici i njihovi branitelji pozovu na sjednicu drugostupanjskog vijeća.

2.3. Odgovor na žalbe nije podnesen.

3. Spis predmeta je, sukladno članku 474. stavku 1. ZKP-a, dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

4. Postupajući prema zahtjevu oboje optuženika i njihovih branitelja, sjednica vijeća održana je u prisutnosti branitelja optuženog Tomislava Božića, Zorana Mimice, odvjetnika u Splitu, a u odsutnosti uredno izviještenih oboje optuženika i branitelja optužene Jasmine Bilonić, Joška Čeha, odvjetnika u Splitu, te državnog odvjetnika, sukladno članku 475. stavku 3. ZKP-a.

5. Žalbe optuženika nisu osnovane.

6. Oboje žalitelja ističu žalbenu osnovu bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP-a, navodeći kako postoji "nedostatak razloga o odlučnim činjenicama" koji se ogleda pogotovo po pitanju o valjanom postojanju pravomoćnog rješenja o privremenoj mjeri (blokadi) računa optužene Jasmine Bilonić, a potom o spoznaji optuženog Tomislava Božića kao direktora o tom rješenju te radnjama oročavanja i isplate kamate protivno tom rješenju, pa posljedično tome i u pogledu pribavljanja imovinske koristi optuženoj Bilonić, s naglaskom na činjenicu *"...da banka nije postavila imovinskopravni zahtjev te ...da centralne službe banke nisu provele blokadu u informatičkom sustavu na razini vidljivoj svim podružnicama..."*, a što je *"...direktno utjecalo i na pogrešno utvrđeno činjenično stanje te pogrešno izvedene zaključke suda o njihovoj odgovornosti..."*.

6.1. Obrazlažući navedenu postupovnu povredu oboje optuženika navode kako obrazloženje koje je dao sud prvog stupnja ne predstavlja logične i pravilne razloge za donošenje pobijane presude te da iz iste nije vidljivo koji dokazi upućuju na to da su optuženici počinili kazneno djelo za koje su osuđeni.

6.2. Međutim, suprotno navodima žalitelja, pobijana presuda sadrži jasne, iscrpne i nadasve logične razloge o svim odlučnim činjenicama. Prvostupanjski sud je precizno analizirao ulogu svakog optuženika, a naročito se osvrnuo na subjektivni odnos optuženika prema sudskoj zabrani, argumentirajući ga njihovim postupanjem koje se očituje u poduzimanju niza različitih radnji radi ostvarivanja zajedničkog cilja. Stoga ne postoji nedostatak razloga koji bi opravdali tvrdnju o bitnoj povredi odredaba postupka. Na opisani način optuženici zapravo sadržajno pobijaju činjenično stanje te pravilnost i potpunost utvrđenih činjenica, pri čemu daju svoju ocjenu izvedenih dokaza i nude sudu zaključke do kojih je sud iz takvih ocjena trebao doći, pa će se istaknuti razlozi ocijeniti nastavno kod obrazlaganja žalbene osnove zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

6.3. Optuženi Tomislav Božić smatra da je počinjena i bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. ZKP-a, ali u pravcu takvih tvrdnji ne navodi ništa, već ponavlja iste razloge koje opet isprepliće za žalbenom osnovom zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

6.4. Dakle, nisu u pravu optuženici da su na opisani način počinjene bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. i stavka 3. ZKP-a, a niti je ispitivanjem pobijane presude Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, utvrdio da bi bile počinjene bitne povrede odredaba kaznenog postupka, na koje je dužan paziti po službenoj dužnosti na temelju članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP-a.

7. Osporavajući pravilnost činjeničnog stanja, optuženi Tomislav Božić ističe da s izvjesnom sigurnošću nije dokazano da bi on terećeno djelo počinio na opisani način u izreci presude, jer niti jedan dokaz ne potvrđuje da je optuženik s namjerom postupao i da je znao za postojanje rješenja o zabrani raspolaganja sredstvima na računu optužene Jasmine Bilonić te da postoji niz propusta u samoj organizaciji banke i dostavljanju tog rješenja, da on i optužena nisu prijatelji, već samo poznanici, da je "osobno nošenje kamata optuženoj Bilonić uobičajeni postupak i prema drugim klijentima zbog skučenosti prostora u banci", zbog čega smatra da je sud prema njemu trebao "primijeniti načelo *in dubio pro reo*".

7.1. S druge strane optužena Jasmina Bilonić najveći naglasak pridaje "greškama" u postojećem rješenju o privremenoj mjeri, za koje smatra da ima niz nedostataka jer ne prati "zakonski izričaj", pa bez obzira što je to rješenje pravomoćno "...pojedinačna sudska odluka ne može biti iznad zakona...". Nadalje, i ona problematizira propuste centralnih službi banke koje nisu provele blokadu na centralnoj razini te da ona nije nikoga poticala "...već samo pitala u banci da li može oročiti sredstva na svom računu...i zanimala se može li se kamata isplatiti", pokušavajući kroz ovaj postupak prikazati sebe kao žrtvu "sustavnih propusta" banke i "pravne nesigurnosti" jer da je banka u isto vrijeme propuštala njene ovrhe s istog računa te da banka nije postavila imovinskopравни zahtjev, što je indikativan pokazatelj da banci nije nastala nikakva šteta, iako se u činjeničnom opisu navodi da je banci nastala šteta, a na koje okolnosti sud nije dao nikakve odgovore.

8. Međutim, kao što je već prethodno navedeno, suprotno navodima žalitelja, pobijana presuda sadrži jasne, iscrpne i nadasve logične razloge o svim odlučnim činjenicama. Tako je prvostupanjski sud precizno analizirao ulogu svakog od ovih dvoje optuženika, pa je u odnosu na optuženog Tomislava Božića pravilno utvrdio da je on kao direktor i odgovorna osoba u banci smislu članka 87. stavka 6. KZ/11., svjesno povrijedio dužnost zaštite tuđih imovinskih interesa i postupio protivno pravomoćnom sudskom rješenju o privremenoj mjeri zabrane raspolaganja sredstvima na računu klijentice, a sada optužene Jasmine Bilonić. S druge strane, optužena Jasmina Bilonić osobno je znala za postojanje tog rješenja o zabrani raspolaganja sredstvima na njenom računu, jer ga je osobno primila. Prihvatanje isplate kamata na način (izvan banke, iz ruku direktora) dokazuje da je ona kao klijentica bila svjesna da se radi o izvanrednom i nezakonitom pogodovanju. To demantira njezinu obranu da je ona "samo pitala može li dobiti kamatu". Ona je aktivno sudjelovala u simuliranju regularnosti (naknadno potpisivanje isplatnica), čime je svjesno poticala i učvrstila odluku direktora da i on počinu kazneno djelo.

8.1. Dakle, neosnovan je žalbeni navod optuženog Božića da nema njegove kaznene odgovornosti zbog navodnih organizacijskih propusta same banke. On je u kritično vrijeme obnašao dužnost direktora i imao je svojstvo odgovorne osobe u smislu članka 87. stavka 6. KZ/11. Njegova je primarna zakonska i profesionalna dužnost bila osigurati zakonitost poslovanja i strogo poštivanje sudskih odluka. Postojanje pravomoćnog rješenja o privremenoj mjeri zabrane raspolaganja sredstvima stvara apsolutnu obvezu mirovanja tih sredstava. Svaki "propust" bankarskog sustava ili podređenih zaposlenika, na koje se optuženik poziva, ne ekskulpira njega kao čelnika institucije. Naprotiv, iz provedenih dokaza i iskaza svjedoka (zaposlenika banke - v. točke 27.1.-44. prvostupanjske presude), jasno proizlazi da je optuženik, koristeći svoj autoritet i ovlasti, svjesno zaobišao kontrolne mehanizme sustava kako bi optuženoj Bilonić omogućio oročenje blokiranih sredstava. Osim toga, činjenica da je on kao direktor banke osobno nosio gotovinu (kamate) klijentici "na noge", a potom naknadno u bankovnu dokumentaciju vraćao potpisane isplatnice, predstavlja jasan dokaz koji u potpunosti ruši njegovu obranu o "propustima sustava" ili "o skučenom prostoru i poslovnoj ljubaznosti kao i prema svim drugim klijentima". Naime, upravo osobni angažman ovog optuženika u vidu fizičke dostave novčanih sredstava (dospjelih kamata) optuženici izvan prostorija banke, uz naknadno vraćanje potpisane dokumentacije, otklanja svaku sumnju u postojanje propusta banke. Takvo zajedničko (konspirativno) djelovanje oboje optuženika dokazuje potpunu suglasnost volje njih

dvoje u cilju izigravanja sudske odluke i pribavljanja protupravne koristi, a što posve jasno ukazuje na stupanj njihove kaznene odgovornosti.

8.2. Pri tome, optuženom Božiću svakako treba skrenuti pozornost na to, da direktor može biti odgovoran čak i ako nije izravno sudjelovao u radnji, ali je svojim svjesnim propustom nadzora omogućio drugim zaposlenicima banke da počine kazneno djelo na štetu banke. No, to nije slučaj u ovom postupku. Naime, da je optuženica kao klijentica došla osobno na šalter, postojala bi šansa da netko od šalterskih djelatnika, blagajnika, uoči problem ili da sustav ipak blokira isplatu. No, optuženik je kao direktor banke osobno preuzeo ulogu blagajnika, pa je na taj način preuzeo i potpunu vlast nad djelom, pretvarajući banku u instrument za ispunjavanje očitog privatnog dogovora s poticateljicom. Čak da je u banci i vladao organizacijski kaos (različito postupanje prema ovrhama i privremenim mjerama) ili da centralne službe banke nisu provele blokadu na centralnoj razini, to ne daje "zeleno svjetlo" odgovornoj osobi da postupi nezakonito. Isto, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, predstavlja pokušaj obrane da on odgovornost prebaci s pojedinca na "sustav". Upravo pozicija optuženog Tomislava Božića kao direktora nalagala mu je provjeru statusa sredstava prije donošenja odluke o oročenju tolikih iznosa, pa se eventualni "tehnički propust banke u centraliziranom sustavu" ne može smatrati dopuštenim rizikom koji bi isključio njegovu kaznenu odgovornost. Stoga je više nego jasno da se optuženik kao odgovorna osoba nije s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika brinuo o imovinskim interesima banke, već je s izravnom namjerom, a kako bi drugome pribavio znatnu protupravnu imovinsku korist povrijedio dužnost zaštite imovinskih interesa te pravne osobe i na način opisan u izreci presude počinio produljeno kazneno djelo iz članka 246 KZ/11., kako to pravilno zaključuje prvostupanjski sud.

8.3. Nadalje, na tako utvrđeno činjenično stanje ne utječu ni žalbeni prigovori optuženika kako banka nije postavila imovinskopravni zahtjev, niti se očitovala u smjeru da je na njihovoj strani nastala šteta, a niti to što je u činjeničnom opisu navedeno "da je djelom pribavljena znatna imovinska korist i prouzročena znatna šteta". Naime, sastavnice kaznenog djela iz članka 246. KZ/11. (šteta, imovinska korist) predviđene su alternativno, a ne kumulativno. Prema sada ustaljenoj sudskoj praksi, za postojanje kaznenog djela iz članka 246. stavaka 1. i 2. KZ/11. ne traži se da istovremeno budu ostvarena imovinska korist i da nastupi šteta, već je dovoljno ispunjenje jedne od tih sastavnica, dakle ili pribavljanje imovinske koristi ili prouzročenje štete.

8.4. Stoga, činjenica da banka nije postavila imovinskopravni zahtjev, unatoč tome što je vještačenjem utvrđeno da je banci nastala šteta, nema nikakvog utjecaja na kaznenu odgovornost počinitelja. Jednom kada je postupak pokrenut, volja banke (žrtve/oštećenika) da traži ili ne traži naknadu štete potpuno je irelevantna za utvrđivanje krivnje počinitelja. U kaznenom pravu vlada načelo individualne odgovornosti. Direktor se ne može braniti kolektivnom ne/odgovornošću institucije kojom upravlja. U konkretnom slučaju šteta je u činjeničnom opisu navedena kao objektivna posljedica radnje oročenja i na temelju toga ostvarenih i isplaćenih kamata na to oročenje. Naime, upravo tako je vještak i utvrdio (točke 57.-57.4. prvostupanjske presude), da je šteta nastala isplatom kamata koje nisu smjele biti isplaćene, pa su time i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, ispunjena zakonska obilježja djela, bez obzira na (ne)aktivnost banke u postupku. Prema tome, to što je banka odlučila ne postaviti zahtjev (npr. iz razloga izbjegavanja dodatnog narušavanja ugleda ili internih

dogovora i slično), to je također, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, njeno pravo na odricanje od procesnog prava statusa oštećenika, a ne na "nepostojanje počinjenog djela".

9. Žalbeni navodi optužene Jasmine Bilonić kojima se u pravomoćnom rješenju o privremenoj mjeri problematizira uporaba termina "zabrana raspolaganja", a ne zakonski izričaj "...uskrata isplate" u cijelosti se ocjenjuju neosnovanim. Naime, bit sudske odluke bila je jasna i nedvosmislena, sredstva su morala ostati netaknuta. Privremena mjera zabrane raspolaganja "zamrzava" sredstva u stanju u kojem su zatečena. Sud ne promatra sudska rješenja kao skup izoliranih riječi, već kroz njihovu bit i svrhu. Ako iz rješenja proizlazi da se sredstva na računu ne smiju pomicati ili isplaćivati, potpuno je svejedno je li korišten izraz "zabrana raspolaganja novčanim sredstvima" (kolokvijalni izraz) ili "uskrata isplate"(zakonski izraz).

9.1. To znači da svako raspolaganje tim sredstvima, pa čak i oročenje radi stjecanja kamate, predstavlja povredu takve sudske odluke, a postupanje protivno takvoj privremenoj mjeri jasno ukazuje na namjeru za ostvarenjem nezakonite koristi, jer kamata koju je optuženica kao klijentica banke primila, ne bi postojala da direktor nije (na njezin poticaj) omogućio oročenje i raspolaganje blokiranim sredstvima, pa je ta ostvarena kamata na tim sredstvima izravan "plod" kaznenog djela. Slijedom prethodnog i problematiziranje u žalbi optuženice pojma "blokiranog računa", navedenog u činjeničnom supstratu izreke, također je neosnovano.

9.2. Upravo činjenica da je optuženica potaknula direktora da, unatoč pravomoćnom rješenju suda o zabrani raspolaganja sredstvima na njenom računu sklopi ugovor o oročenju i potom joj isplati kamatu, čini nju sudionicom tj. poticateljicom za počinjenje kaznenog djela od strane optuženog Božića. Budući da je ona ta koja je primila novac (kamatu), ona je neposredni primatelj imovinske koristi jer su isplaćene kamate nastale protupravnim raspolaganjem sredstvima koja su morala biti pod "zabranom raspolaganja".

9.3. Nadalje, ni argumenti žaliteljice da je banka propuštala druge ovrhe s istog računa također ne utječu na pitanje o njenoj odgovornosti, jer kazneno pravo ne poznaje "jednakost u nepravu". To što je banka, očito pogrešno dopustila ovrhe, ne znači da je privremena mjera prestala postojati, jer su oboje optuženika znali za privremenu mjeru. Njihova odluka da ignoriraju tu zabranu je svjestan čin, pa činjenica da su "neki drugi" u banci dopuštali ovrhe ne umanjuje njihovu odgovornost. To što sustav u banci možda nije funkcionirao, nije dao direktoru niti pravo, niti licencu za svjesno pogodovanje optuženici, jer privatni dogovori "direktora i klijentice" nisu bili odobreni postupci niti od banke, niti od države, već su isti bili namjerno izigravanje pravomoćne sudske odluke o izdanoj privremenoj mjeri "zabrane raspolaganja novčanim sredstvima" na računu optuženice. Stoga, ako je direktor doista znao da se s računa provode ovrhe (dakle, račun je bio u sustavu, ali s teretima), njegova odluka da osobno nosi kamate klijentici, umjesto da ih ostavi na računu (gdje bi ih možda "pokupila" neka od tih ovrha) samo dodatno dokazuje njegovu namjeru da pogoduje isključivo njoj, a na štetu onoga koji je privremenu mjeru ishodio.

9.4. Stoga je i elaboriranje žaliteljice u smjeru „kako banka ne traži novac pa da banci nije ni nastala šteta“, ni u kom slučaju ne znači da taj novac, tj. primljene kamate ostaju optuženici. Naime, prema čl. 77. KZ/11. u vezi čl. 560. st. 1. i 2. ZKP-a sud je obvezan

oduzeti imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom, ako oštećenik (banka,) kao u ovom slučaju, ne postavi imovinskopравни zahtjev, pa se u tom slučaju taj iznos oduzima od optuženice u korist državnog proračuna. Dakle, pasivnost banke (nepostavljanje zahtjeva) ne pretvara protupravno stečen novac u zakonit prihod optužene Jasmine Bilonić, već samo mijenja krajnjeg primatelja novca (država umjesto banke), ali pri tom ne oslobađa počiniteljicu.

9.5. Nastavno na prethodno, pravilno prvostupanjski sud ocjenjuje kao posve neuvjerljivu obranu optuženice koja tvrdi da je "samo pitala" za mogućnost oročenja. Naime, žaliteljica pri tome propušta imati na umu da poticanje u smislu članka 37. KZ/11. ne zahtijeva prisilu ili prijetnju, već se ono sastoji u svakoj radnji kojom se kod drugoga učvršćuje ili izaziva odluka o počinjenju djela. Optuženica je bila upoznata s činjenicom da su joj sredstva blokirana sudskom odlukom tj. rješenjem o privremenoj mjeri koje je osobno primila. Iniciranjem razgovora o oročenju tih sredstava, a potom i aktivnim sudjelovanjem u sklapanju ugovora o oročenju te, konačno, prihvaćanjem isplate kamata, ona je direktno doprinijela realizaciji kaznenog djela. Bez njezinog poticanja, pristanka i potpisa na ugovornoj i isplatnoj dokumentaciji, optuženik ne bi mogao provesti svoje inkriminirane radnje. Stoga je njezina uloga kao poticateljice pravilno utvrđena. Pri tome je njezin interes bio isključivo materijalni, doći do novca (kamata) s računa koji je sud proglasio nedostupnim. Ona nije pasivni primatelj, već pokretač cijelog procesa, što potvrđuje njezino prihvaćanje novca "na ruke" i potpisivanje dokumentacije za koju je znala da je suprotna sudskom rješenju. Pri tome svakako ne treba zanemariti ni činjenicu da je optužena Bilonić i sama prethodno radila u banci (Splitska banka), a što samo potvrđuje pravilan zaključak suda da je ona itekako dobro znala kako se radi u banci i kako sustav banke reagira/ funkcionira u slučaju postojanja pravomoćnog sudskog rješenja o privremenoj mjeri sa "uskratom isplate sredstava" obuhvaćenim takvom privremenom mjerom.

10. Kako se presuda temelji na personalnim i materijalnim dokazima čija je vjerodostojnost pravilno ocijenjena i koji su dovedeni u međusobnu vezu to je slijedom toga i činjenično stanje u potpunosti razjašnjeno. Prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda, kvaliteta dokazne građe u ovom kaznenom predmetu ne daje mjesta dvojbi za zaključak drugačiji od onog kako je to utvrdio prvostupanjski sud (žalitelje se u tom smjeru upućuje na šire obrazloženje u prvostupanjskoj presudi). Pri tome, ipak treba ukazati da namjera s kojom su optuženici postupili i koja je navedena u činjeničnom opisu upravo čini bitno obilježje terećenih kaznenih djela, a to je povreda dužnosti zaštite tuđih imovinskih interesa od strane optuženog Božića kao direktora i odgovorne osobe u banci te s druge strane poticanje i stjecanje protupravne imovinske koristi u velikom iznosu za optuženu Jasminu Bilonić, kako to pravilno obrazlaže i prvostupanjski sud u pobijanoj presudi. Stoga, nema dvojbe niti u pogledu objektivnih, a niti u pogledu subjektivnih obilježja djela, jer su postupali s izravnom namjerom, zbog čega su žalbe oboje optuženika, a u kojima se smjera u pravcu nepostojanja subjektivnog obilježja djela, također neosnovane.

11. Žaleći se zbog povrede kaznenog zakona, optuženi Tomislav Božić tvrdi da je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da se u njegovom postupanju "prepoznaju" zakonska obilježja kaznenog djela iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. KZ/11., jer da nema dokaza da bi on bio odgovorna osoba te da je prema njemu trebalo primijeniti "načelo *in dubio pro reo*", a optužena Jasmina Bilonić da u njenom postupanju nema obilježja kaznenog djela iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom

1. i u vezi s člankom 37. KZ/11., jer da se ne vidi kako je ona to mogla "poticati banku na oročenja i kamate".

11.1. Međutim, iz iznesenih žalbenih tvrdnji proizlazi da optuženici prvostupanjsku presudu pobijaju zbog tzv. posredne povrede kaznenog zakona koja bi proizlazila iz pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. No, prosudba o tome postoji li ova povreda može se donijeti samo u odnosu na ono i onakvo činjenično stanje kakvo je utvrđeno po prvostupanjskom sudu, a ne na ono činjenično stanje kakvo bi trebalo biti po ocjeni žalitelja. Prema tome, kako je na temelju valjano analizirane dokazne građe prvostupanjski sud pravilno utvrdio postojanje svih odlučnih činjenica za postojanje kaznene odgovornosti oboje optuženih, te je na tako pravilno utvrđeno činjenično stanje ispravno primijenio odredbe materijalnog prava proglašivši ih krivima za produljena kaznena djela, nisu osnovane njihove žalbe zbog povrede kaznenog zakona, a niti ima govora o tome da bi prema optuženom Tomislavu Božiću trebalo primijeniti pravno pravilo *in dubio pro reo* (koje optuženik pogrešno označava kao "*načelo in dubio pro reo*"), a niti je ispitivanjem pobijane presude na temelju članka 476. stavka 1. točke 2. ZKP-a utvrđeno da bi na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon.

12. Optuženi Tomislav Božić "opreza radi" žali se zbog odluke "o izrečenoj sankciji", te ističe, da je prvostupanjski sud na njegovoj strani dvostruko vrednovao kao otegotne okolnosti "izravnu namjeru...te visinu navodne imovinske koristi", jer da navedene okolnosti predstavljaju subjektivno obilježje djela i kvalifikatornu okolnost bez kojih terećeno kazneno djelo ne bi bilo ni ostvareno, čime je na opisani način počinjena "gore naznačena bitna povreda odredaba kaznenog postupka" (očito ovdje aludira na bitnu povredu iz članka 468. stavka 3. ZKP-a).

12.1. Optužena Jasmina Bilonić ne žali se izriekom na odluku o kazni, ali s obzirom da žalba zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja podnesena u korist optuženice u sebi sadrži i žalbu zbog odluke o kazni te o oduzimanju imovinske koristi, sukladno odredbi članka 478. ZKP-a, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, ispitao je pobijanu presudu i u tom dijelu.

13. Određujući vrstu, visinu i mjeru kazne, koju u konkretnom slučaju valja primijeniti, prvostupanjski sud je uzeo u obzir sve one okolnosti koje utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža za počinitelje kaznenog djela, sukladno članku 47. KZ/11., pa je tako ocjenom utvrđenih olakotnih okolnosti, a u odnosu na oboje optuženih, cijenio njihovu dosadašnju neosuđivanost te njihove obiteljske prilike, da su zaposleni i na legalan način dolaze do sredstava za život, kao i vrijeme proteklo od počinjenja kaznenog djela (razdoblje dulje od osam godina), dok je od otegotnih cijenio stupanj krivnje, jer su kazneno djelo počinili s najvećim stupnjem krivnje, odnosno s izravnom namjerom, da su bili ubrojivi i svjesni protupravnog postupanja i to htjeli, kao i količinu kriminalne aktivnosti iskazanu kroz brojnost pojedinačnih radnji koje ukazuju na upornost i ustrajnost u protupravnom postupanju te jačinu povrede zaštićenog dobra, visinu imovinske koristi pribavljene kaznenim djelom.

13.1. Prihvaćajući po sudu prvog stupnja tako utvrđene olakotne i otegotne okolnosti, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske prihvaća kao primjereno izrečene kazne zatvora u trajanju od po jednu godinu zatvora, svakome, kao i na temelju članka 56. KZ/11. izrečene uvjetne osude sa rokom provjeravanja od tri godine. Tako izrečene

kaznene sankcije i prema ocjeni ovog drugostupanjskog suda, primjerene su i sukladne svim utvrđenim okolnostima koje upućuju na zaključak da i bez izvršenja zatvorske kazne na koju su osuđeni, neće ubuduće činiti kaznena djela, počinjenom kaznenom djelu, kao i ličnostima oba optuženika, kojom će se ostvariti svrha kažnjavanja iz članka 41. KZ/11. Time će se u dovoljnoj mjeri izraziti društvena osuda zbog počinjenog kaznenog djela, jačati povjerenje građana u pravni poredak utemeljen na vladavini prava, utjecati na optuženike kao počinitelje i sve druge da ne čine kaznena djela, kroz jačanje svijesti o pogibelnosti činjenja kaznenih djela i pravednosti kažnjavanja njihovih počinitelja te omogućiti počinitelju ponovno uključivanje u društvo.

13.2. S obzirom na prethodno navedeno, nije osnovana žalba optuženog Tomislava Božića koju je podnio "opreza radi" zbog odluke "o izrečenoj sankciji", a niti je u tom dijelu počinjena "gore naznačena bitna povreda odredaba kaznenog postupka", dok isticanje "dvostrukog vrednovanja okolnosti koje ulaze u biće terećenog kaznenog djela", kao što je vidljivo iz odabrane i izrečene uvjetne osude, očito nije utjecalo na odabir iste, odnosno neke druge (teže) kazne ili kaznene sankcije.

14. Što se tiče odluke o oduzimanju imovinske koristi, a kako je to već prethodno rečeno, jer nitko ne može zadržati imovinsku korist ostvarenu protupravnom radnjom (članak 5. KZ/11.), to je prvostupanjski sud sukladno članku 77. stavku 1. KZ/11. u vezi s člankom 560. stavcima 1. i 2. ZKP-a, pravilno od optužene Jasmine Bilonić oduzeo imovinsku korist u iznosu od 41.422,79 EUR /312.100,00 kuna, koju je ostvarila kaznenim djelom iz članka 246. stavka 2. u vezi sa stavkom 1. i u vezi s člankom 52. i člankom 37. KZ/11., opisanim u izreci presude, a koji iznos predstavlja imovinu Republike Hrvatske i koju je optužena Jasmina Bilonić dužna uplatiti u korist Državnog proračuna Republike Hrvatske, pri čemu je prvostupanjski sud pravilno primijenio Kazneni zakon koji je stupio na snagu nakon počinjenja kaznenog djela, s obzirom na izmjenu članka 87. stavka 29. kojim je propisano da je vrijednost imovinske koristi i štete znatna ako prelazi 7.963,37 eura, imajući u vidu da je od 1. siječnja 2023. euro službena valuta u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine" broj: 57/22. i 88/21.), a isti nije stroži po drugom odredbama od Kaznenog zakona koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja kaznenog djela ("Narodne novine" broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15.).

15. Slijedom iznesenog temelju članka 482. ZKP-a odlučeno je kao u izreci.

Zagrebu 18. lipnja 2026.

Predsjednica vijeća:
Maja Štampar Stipić

MAJA ŠTAMPAR STIPIĆ



Elektronički potpisano: 23.07.2026T09:24:48 (UTC:2026-07-23T07:24:48Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: 91f36858-f3a5-4949-8b5f-5908707bc8ec

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske



Broj zapisa: **9-3088b-1f3c9**

Kontrolni broj: **0c02f-3b668-68147**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki kazneni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.